

РЕШЕНИЕ

№ 19216

гр. София, 04.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в
публично заседание на 27.05.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **3597**
по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството е по чл.87 от ЗУБ.

Образувано е по жалба на А. А. М., гражданин на С., срещу Решение №1614 от 12.02.2025г. на Председателя на ДАБ, с което е отказано да му се предостави бежански статут и хуманитарен статут.

По изложените в жалбата съображения –се моли същата да бъде уважена. На първо място – се прави довод за нищожност, изразяваща се в липса на компетентност на органа издал акт, тъй като когато се касае за непридружен непълнолетен и трябва решението да се вземе от служител, притежаващ съответните познания /чл.25 от Директива 2013/33/. На следващо място се релевира, че е допуснато съществено процесуално нарушение, поради факта, че на интервюто не е присъствал социален работник. Твърди се, че фактите, изнесени от лицето не са обсъдени обективно. Сочи се, че не са съобразени Указанията за С. от април 2024г. относно децата, както и не е отчетен най-добрия интерес на детето. С оглед изложеното се моли да се уважи жалбата.

В съдебно заседание жалбоподателят, чрез адв.К., поддържа жалбата си и моли да се уважи. Представят се писмени бележки, в които отново се акцентира на посочените с жалбата основания -липса на компетентност, процесуални нарушения и материална незаконосъобразност.

Ответната страна чрез юрк.Г. оспорва жалбата и моли като неоснователна да се отхвърли.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. ГРАД КАТО СЕ ЗАПОЧНА С ОБСТОЯТЕЛСТВАТА ПО ДЕЛОТО И СТАНОВИЩАТА НА СТРАНИТЕ НАМЕРИ СЛЕДНОТО:

Жалбата от 26.3.2025г. е от лице с правен интерес, доколкото акта го засяга.

Жалбата е в срок. Не се правят възражения от ответната страна за просрочие на жалбата, но въпреки изложеното трябва да се визира, че връчването от 24.02.2025г., както е отразено върху акта /л.38/ – няма, защото няма подпис на чужденеца, няма и подпис на преводач. Отделно се касае за непълнолетен непридружен, на който в производството е определен за защитник адв.К.. Тя е присъствала и по време на интервюто и връчването на акта и следвало да се направи на същата.

По същество се констатира следното: подадена е молба за предоставяне на международна закрила с вх. № ОК- 13-1934/30.09.2024г. на РПЦ - С., до председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ-МС), от А. А. М., от мъжки пол, [дата на раждане] в [населено място], С., гражданин на С., етническа принадлежност - арабин, религиозна принадлежност: мюсюлманин-сунит, семейно положение - неженен, ЛНЧ [ЕГН]. Личните му данни първоначално са установени въз основа на попълнена декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, тъй като не е представил оригинални документи за самоличност.

Визирано е, че А. А. М. е непридружен непълнолетен по смисъла на §. 1, т. 4 от Допълнителните разпоредби на Закона за убежището и бежанците. В хода на административното производство чужденецът се представлява от адвокат, назначен с решение на председателя на Националното бюро за правна помощ и от социален работник от отдел "Закрила на детето", назначен със заповед на директора на дирекция "Социално подпомагане" по местоживеене. При регистрацията на чужденеца са предоставени указания за правата и задълженията му по време на процедурата по молбата му за международна закрила, които са преведени на разбираем за него език.

В проведеното в присъствието на определените му представители интервю, А. А. М. заявява, че е напуснал С. нелегално през 2024г. два месеца преди датата на проведеното с него интервю, със своята майка, своя баща и своята сестра за [населено място], Турция, откъдето влиза незаконно в Република България, заедно с трафикант и група от девет /9/ човека.

По време на интервюто, чуждият гражданин заявява, че е напуснал С. заради войната. Посочва, че бил принуден да напусне защото нямало къде да живее, заедно със семейството си са живели в палатки и условията за живот били много лоши и нямало работа. Разказва, че от две години искал да стигне до България защото неговите приятели му казали, че в България било по-добре от Германия. Допълва, че е роден в [населено място], обл. Идлиб, там е живял до шест годишен, след което семейството му се преместили в [населено място], обл. Идлиб. Твърди, че когато имало бомбардировки се налагало да сменят лагерите, като последно от 2019г. е живял в лагера „К.". Посочва, че в С. е учил до дванадесети /12/ клас и е завършил средно образование в [населено място] в С., миналата година. Влязъл в училище според визуалните си стандарти, защото изглеждал по-голям. Когато бил трети клас го прехвърлили в шести клас. Твърди, че в [населено място] през 2011г., 2012г. и 2013г. виждал самолетни ракети, а вечер когато нямало ток ги бомбардирали. Разказва, че в [населено място], през 2017г. отново виждал бомбардировки и самолетни ракети и се местели със семейството му принудително в друг лагер в селото. Пояснява, че не е виждал през 2020г. и през 2022г. военни сблъсъци. През 2024. е чувал за воюване между две армии, но не е виждал с очите си. Заявява, че много хора са напуснали С. заради това. Посочва, че в Германия живее неговата леля и неговата баба, които са там от 10 години и имат пребиване. Освен те двете, в Германия от 20 години живеят и неговите двама вуйчовци, които може би имали гражданство. На въпрос зададен от интервюиращ орган дали молителя желае неговата молба за закрила да бъде разгледана при негов роднина в случай, че отговаря на Регламент Д., молителят отговаря, че желае да остане в България, защото не бил в добри отношения с роднините си и нямало кой да гарантира за него и да му бъде настойник.

Продължава в интервюто да разказва, че не знаел от кой се управлява района му по

местоживеене. Заявява, че семейството му взело решение да напуснат С. за Турция, а той взел решение да напусне Турция за България. Пояснява, че в момента семейството му се е установило в лагер „Г.“, [населено място], Турция, като баща му работи в ресторант, майка му е домакиня, сестра му ходи на училище, а брат му бил работил един месец в заведение, но го изгонили. Твърди, че парите не им стигали да дойдат всички заедно в България. Посочва, че не знае дали имат издадени кимлици в Турция. Заявява, че желае да получи закрила в България и на по-късен етап и българско гражданство. Твърди, че не желае да се връща в С. защото там няма никаква сигурност и няма работа. На зададен от представителя му въпрос дали ако остане в България, докато му дадат статут, би искал да учи български език, същият отговаря положително.

Молителят декларира, че не е имал проблеми основани на етническата му принадлежност и изповяданата от него религия в страната му по произход. Заявява, че не е имал проблеми с официалните власти и армията в С.. Твърди, че никога не е бил задържан, арестуван, съден. Декларира, че не е заплашван лично и никога не му е оказвано физическо и/ли психическо насилие в държавата му на произход.

Въз основа на изложеното – ответникът е приел, че относимите към молбата за международна закрила факти касаят твърденията на чуждия гражданин, свързани с причините за напускане на С., а именно желанието му да живее извън С. и общото положение на несигурност в страната. Представените от чужденеца в хода на производството доказателства представляват устно направени от него заявления в проведеното с него интервю. Чуждият гражданин не е представил други относими материални доказателства в подкрепа на твърденията си.

С оглед изложеното е направен извод за неоснователност на подадената молба за международна закрила. В хода на административното производство молителят не обосновава наличието на риск за неговия живот или свобода в държавата му по произход по смисъла на закона и не посочва никакви причини за основателно опасение от преследване. От бежанска история се установява, че не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, а именно: по причини основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Подчертано е, че няма довод да е бил преследван по някои от посочените критерии в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. До приключване на административното производство не са представени и доказателства, сочещи, че в С. чужденецът е бил преследван или има опасност от бъдещо преследване по причини свързани с неговата раса, религия, националност, изразено политическо мнение или принадлежност към определена социална група.

Посочено е, че едно от условията за признаването на статут на бежанец по смисъла на член 1, буква А от Женевската конвенция е наличието на причинно-следствена връзка между причините за преследване, а именно раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, и актовете на преследване или липсата на закрила срещу такива актове".

Сирийският гражданин не е направил релевантни твърдения за осъществено спрямо него преследване от страна на държавата, от партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия, или от недържавни субекти, включително международни организации, като същите не могат или не искат да предоставят закрила срещу преследване.

Твърди, че не е получавал призовка, поради което е посочено, че дори евентуално да съществува възможност чужденецът да бъде призован за военна служба, съгласно Глава V, § 167-168 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец на ВКБООН в страни, където военната служба е задължителна и неизпълнението на това задължение често е наказуемо

по закон, то това не се счита за преследване. Прието е, че не се установява от една страна сирийският гражданин основателно да се страхува от преследване в държавата си по произход, а от друга, това преследване да е по причина неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо убеждение. В хода на проведеното с чужденеца интервю, от негова страна не са изложени обстоятелства, сочещи за наличието на някое от обстоятелствата, предвидени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ във връзка с чл. 8, ал. 4 и, ал. 5 от ЗУБ. Анализът на заявените обстоятелства сочи, че твърденията на кандидата за международна закрила не попадат в предметния обхват на ЗУБ, тъй като А. А. М. не твърди да изпитва страх от преследване поради неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждение и изтъкнатото като причина да напусне С., не може да бъде квалифицирано като преследване спрямо чужденеца по смисъла на чл. 8, ал. 2-5 от ЗУБ, или като риск от осъществяване на такова спрямо него. Персонално спрямо сирийския гражданин в държавата му по произход не е упражнявано насилие и лично не е бил обект на репресии. От изложените от чужденеца твърдения, той не е имал проблеми, нито с официалните власти в С., нито с други субекти по чл. 8, ал. 3 от ЗУБ.

Подчертано е, че статут на бежанец се предоставя единствено на лично основание, при наличие на преследване по някоя от хипотезите на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, които условия в конкретния случай не са изпълнени. Не се констатира да са нарушени основни негови права или да е осъщесвена ал. 4 от ЗУБ преследване е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повтораемост.

Съгласно ал. 5 на чл. 8 от ЗУБ действията на преследване могат да бъдат физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни или се прилагат с цел дискриминация. За да се квалифицират като преследване по смисъла на чл. 8 от ЗУБ, тези действия следва да се основават на причините посочени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Твърденията му- не съдържат информация за осъществено спрямо него преследване по смисъла на чл. 8, ал. 2 - 5 от ЗУБ във вр. с чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, както и риск за бъдещо такова. От заявената от чужденеца бежанска история не се установи и наличието на наказателно преследване или наказание за отказ да отбие военната служба в държавата му по произход.

Направен е извод, че в конкретния случай не се установяват опасения за сигурността на живота на молителя в С., които да са относими към признаване на качеството му на бежанец и предоставяне на закрила по смисъла на чл. 8 от ЗУБ.

Установено е, че за търсещия международна закрила липсват предпоставки за предоставяне на статут на бежанец по чл. 8, ал. 9, тъй като не е посочил член от семейството му да има предоставен статут на бежанец в Република България.

От заявените в хода на административното производство факти и обстоятелства не се доказва наличие на преследване или основателен страх от преследване поради неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическото му мнение и/или убеждение, поради което е направен извода, че липсват законовите предпоставки за предоставяне на статут на бежанец, предвидени в чл. 8 от ЗУБ. Същият извод е и направен по отношение на искането в частта за предоставяне на статут на бежанец следва да бъде отхвърлено като неоснователно.

Търсещият международна закрила не прави обосновани изявления за наличието на реална опасност от тежки посегателства във връзка с възможността за прилагането на чл. 9, ал. 1, т. 1 и 2 от ЗУБ. Съгласно посочената разпоредба, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който

не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, или изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание. Твърдения, релевантни с горепосочената норма от ЗУБ сирийският гражданин не е направил. Въз основа на заявеното от него, не може да се формира извод, че той е бил принуден да напусне или да остане извън страната си на произход по причина на реална опасност от смъртно наказание или екзекуция, изтезание, нечовешко или унижително отнасяне или наказание.

Не се установява наличието на реална опасност от тежки посегателства по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 1 и 2 от ЗУБ. Според тълкувателно решение на на Европейските общности (СЕО) от 17 февруари 2009 г. по дело № С-465/07, понятията „смъртното наказание“, „екзекуцията“, както и „изтезанието или нечовешкото или унижителното отнасяне или наказание, наложени на молител в държавата му на произход“ използваните в член 15, букви а) и б) от Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила (Директива 2011/95/ЕС) - обхващат ситуации, при които молителят за субсидиарна закрила е специфично изложен на опасността от определен вид посегателство. Разписаните в чл. 15, букви а) и б) от , Квалификационната директива понятия и в-чл. 9, ал. 1, т. 1 и 2 от ЗУБ, обхващат ситуации, в които кандидатът за международна закрила е изложен на риск именно от конкретен вид посегателство. Обстоятелства, които в настоящия случай не се установяват по отношение на сирийския гражданин. Докато, посегателството, дефинирано в член 15, буква „в“ от Директива 2011/95/ЕС, изразяващо се в „тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт“, обхваща една по-обща опасност от посегателство.

Посочено е, че не може да се приеме, че сирийският гражданин е напуснал страната си по произход, поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, не са налице и данни, че търсещият международна закрила е заплашен от изтезание или нечовешко или унижително отнасяне или наказание, тъй като не е заявил наличието на проблеми, както с официалните власти, така и с която и да било групировка на територията на С., както и спрямо сирийския гражданин не съществува и бъдещ или евентуален риск от тежки посегателства.

Съгласно чл. 9 ал. 2 от ЗУБ, субектите на тежките посегателства могат да бъдат, както държавата, така и партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия. Тежки посегателства могат да се извършват и от недържавни субекти, но само ако може да бъде доказано, че държавата и/или контролиращите партии и организации, включително международни организации не могат или не желаят да предоставят закрила срещу тежки посегателства. Бежанската история на чуждия гражданин не е подкрепена от доказателства в този смисъл.

При разглеждане на основанията за предоставяне на хуманитарен статут по реда на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ ответникът е съобrazil Решение на СЕС от 17 февруари 2009г. по дело С-465/2007г., както и тълкуването на дефинираното понятие за

"посегателство" в чл.15, б. в от Директива 2004/83/ЕО (Директива 2011/95/ЕС) относно минималните стандарти за условията за предоставяне на статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила, изразяващо се в "тежки и лични заплахи срещу живота или личността" на молителя, обхващащо една по-обща опасност от посегателство като се имат предвид в по-широк план "заплахи срещу живота или личността" на цивилно лице, а не определено насилие. Тези заплахи са присъщи на обща ситуация на "въоръжен вътрешен или международен конфликт". В практиката си Съдът на Европейския съюз формулира така наречената концепция за "подвижната скала", т.е. колкото по-способен е търсещият международна закрила да докаже, че е специфично засегнат поради присъщи на личното му положение елементи, толкова по-ниска ще бъде степента на безогледно насилие, която се изисква, за да може той да търси хуманитарен статут /субсидиарната закрила/. По изключение, степента на насилие може да достигне толкова висока интензивност, че цивилно лице да се излага на реална опасност да претърпи посочените тежки посегателства поради самия факт на присъствието си на територията на съответната държава или регион. Разбирането на Съдът, на Европейския съюз за "обща опасност" е сходно с признаването в съдебната практика на Европейския съд по правата на човека във връзка с член 3 от Европейската конвенция за правата на човека на възможността да се твърди, че дадено лице е изложено на реална опасност от тежки посегателства просто поради присъствието му в ситуация, характеризираща се с изключително висока степен на насилие и реална заплаха за ограничаване на негови основни човешки права. В Ръководство, издадено от Европейската служба за подкрепа в областта на убежището от месец юни 2019г. са цитирани две съдебни решения относно следните фактори, които трябва да бъдат взети под внимание при преценяване на нивото на насилие: смърт и наранявания сред цивилното население в резултат на битки, включително възможна времева динамика на броя на смъртните случаи и нараняванията, брой на вътрешно разселените лица, основни хуманитарни условия в центровете за разселени лица, включително снабдяване с храна, хигиена и безопасност, и степен на "провал на държавата" в гарантирането на основна материална инфраструктура, ред, здравеопазване, снабдяване с храна, питейна вода.

Пред ответника са представени и анализирани справка с вх. № МД-02-78/03.02.2025г. и Справка с вх. № МД-02-60/29.01.2025 г. изготвени от дирекция „Международна дейност“ към ДАБ при МС относно актуалното положение в С..

От съдържащата се актуална информация в горепосочената Справка с вх.№ МД-02-60/29.01.2025 г. се установи следното, че на 27 ноември 2024 г. ислямистката групировка "Х. Т. ал Ш." (Hayat Tahrir al-Sham, HTS), чийто контрол преди това е ограничен до части от провинциите А. (Х.) и Идлиб, започва голяма офанзива в С. С., в сътрудничество със съюзни бунтовнически фракции. Първоначално

бунтовниците превземат А. (Х.), втория по големина град в страната, на 5 декември пада [населено място], а два дни по-късно е превзет и третият по големина град в С., Х.. На 8 декември 2024 г. бунтовниците, водени от HTS, навлизат в Д., а същия ден президентът Б. А. напуска страната. На 19 декември 2024 г. генералният секретар на ООН А. Г. говори пред репортери, потвърждавайки ангажимента на ООН да подкрепя С. през предстоящия преходен период. При служебното правителство политическият процес трябва да следва принципите, изложени в резолюция 2254 на Съвета за сигурност, която предоставя пътна карта за този преход и призовава за прекратяване на конфликта, установяване на несектантско управление и свободни и честни избори, които да се проведат в рамките на месеца. "Всички общности трябва да бъдат напълно интегрирани в С.", казва г-н Г.. Специалният пратеник на ООН за С., П., посещава Д. за среща с лидерите на фракциите в включително "Х. Т. ал Ш." (HTS), където отбелязва, че има надежда сред цивилните за началото на нова С.. Нова С., съответствие с резолюция 2254 на Съвета за сигурност ще приеме нова конституция, която ще гарантира, че има социален договор, нов социален договор за всички сирийци", допълва г-н П.. Към 29 декември 2024 г. 94 от общо 114-те подкрепяни от Върховния комисариат за бежанците на ООН (ВКБООН) обществени центрове в С., възобновяват своята дейност. От 27 ноември 2024 г. насам 58 500 души са се свързали с обществените центрове, за да се регистрират и да получат достъп до услугите за закрила. Според ВКБООН, в периода 8 - 29 декември 2024г. 58 400 души са се завърнали в С., (основно от Л., Й. и Турция). От началото на 2024 г. (до 29 декември 2024 г.) приблизително 419 200 сирийски бежанци са се завърнали в страната, повечето от тях в Ракка (25%), А. (Х.) (20%) и Д. (20%). В бюлетин на Върховния комисариат за бежанците на ООН (ВКБООН) от 2 януари 2025г. се посочва, че според оценки на Комисариата, от 8 декември 2024г. насам 115 000 сирийци са се завърнали обратно в С.. Тези данни се основават на публични изявления на приемащите страни, контакти с имиграционните служби от вътрешността на С., както и на граничен мониторинг, извършван от ВКБООН и партньорски организации. По отношение на официалните изявления, на 30 декември 2024г. Турция съобщава, че 35 114 сирийци са се завърнали доброволно от 8 декември 2024г. насам. Турският министър на вътрешните работи също така отбеляза, че за да се осигури безпроблемен и ефективен процес, шест активни гранични пункта вече работят денонощно с общ дневен капацитет за обработка на 19 000 лица, което е значително увеличение от предишния капацитет от 3020 души. Правителството също така потвърждава, че в периода 1 януари - 1 юли 2025 г. ще бъдат организирани визити за посещения през два гранични пункта (Zeytindali/Jinderes в Х. и Ğobanbey/AI Rai в К.). Правителството на Й. също съобщава, че повече от 22 000 сирийци са влезли в С. през Й., 3100 от които са регистрирани бежанци. Към 27 декември 2024 г. 664 000 души остават новоразселени в С. от началото на

декември, 75% от които жни и деца. Същевременно, около 486 000 вътрешно разселени лица вече са се завърнали в районите си на произход.

От справка с вх. № МД-02-78/03.02.2025г. е видно, че от 26 ноември 2024 г. насам екипите за обезвреждане на взривни боеприпаси са идентифицирали 120 минни полета и точки на наличие на боеприпаси в Идлиб, А., Х., Д. А. и Л. и са извършили 516 операции по разчистване на 914 експлозивни предмета. Към 23 януари 2025 г. ВКБООН съобщава, че от 8 декември 2024г. насам близо 210 000 сирийци са се завърнали обратно в страната. Тази цифра включва завръщането на повече от 20 100 сирийски бежанци от Й. от 8 декември, 91 % от които се завръщат в С. за първи път. В Л. ежедневните пресичания на официалните гранични пунктове продължават със среден интензитет от 1000 до 1500 души на ден, а повечето завърнали се от Турция лица посочват А., Идлиб, Д. и Х. като техни провинции по произход.

Така ответникът е приел, че не се установяват разширенията, дадени в тълкувателно решение на Съда на Европейските общности (СЕО) от 17 февруари 2009г. по дело № С-465/07 и тълкувателно решение на Съда на Европейския съюз (СЕС) от 30 януари 2014г. по дело № С-285/12 по тълкуването на чл. 15, б. „в" от Директива 2011/95/ЕС, които се преценяват във връзка с прилагане единствено на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Съгласно постановеното от СЕО Решение от 17 февруари 2009г., наличието на подобна заплаха по изключение може да се счита за установено, когато степента на характеризиращото въоръжения конфликт безогледно насилие в страната достигне до такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице поради самият факт на пребиваване, е изложено на реална опасност да претърпи тежки и лични заплахи. Изложените мотиви в постановеното на 17 февруари 2009г. Решение на Съда в Л. по дело № С - 465/07, на-чл. 15, б. "в" от Директива - 2Q04/83/ЕО (Директива 2011/95/ЕС), касаещи.- силата на степента на- безогледно насилие, характеризиращо въоръжен конфликт, се преценява от компетентните национални органи, до които е - подадена молбата, или съдилищата, до които е отнесено решението за отказ на подобна молба. Изрично в тълкуването е признато правото на преценка за силата на степента на безогледно насилие, характеризиращо въоръжен конфликт.

С оспореното решение е направен извод, че за А. А. М. не съществува реален риск от тежки посегателства по смисъла на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, поради което искането за международна закрила и в тази част е неоснователно. Предвид оценяването, че в конкретния случай няма добре обосновани опасения от преследване и индивидуализиране на заплахата за живота на кандидата за международна закрила, за да са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, безогледното насилие в С. следва да е изключително, каквото от съдържащата се информация не се установява. Не се констатира и спрямо чужденеца да са налице

сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на С. да бъде изправен пред реален риск от тежки посегателства, релевантни за предоставяне на хуманитарен статут. От изложената от чужденеца бежанска история не се установи да е бил преследван или да има бъдещ риск от преследване от страна на държавата, както и не се констатираха негативни последици спрямо него, поради единствения факт на напускане на С. - доброволно и по собствена воля.

Направен е извода, че има безспорни данни, че в страната обстановката е овладяна до степен, която да осигури приемливо ниво на сигурност за населението. Съществува възможност за установяване на територията на С. и конкретно в обл. Идлиб, където е живял чуждият гражданин, като същевременно би могъл да се ползва спокойно от закрилата на официалните власти. Въпреки че в някои части на територията на С. положението е нестабилно и напрегнато, са започнали процеси на стабилизиране на обстановката и функциониране на обществените услуги. Предвид посочените обстоятелства се установява, че не са налице данни в обл. Идлиб да съществува реален риск сирийският гражданин да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като може спокойно да пътува и да получи достъп до тази частна държавата, както и може основателно да се очаква да се установи там. Подчертано е, че не е налице насилие, което да се приеме за достигащо нива, обосноваващи предоставяне на закрила надгражданите, живели на територията на С., на основание чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ. Напротив, информацията за тази страна дават основание да се приеме, че обстановката след свалянето от власт на Б. А. е по-скоро сравнително спокойна. Настъпилите нови обстоятелства не са довели до съществена промяна в обществено-политическия живот в С., която да оказва негативно въздействие върху гражданите ѝ. От фактическа страна няма индикации за това, че след идването на власт на новите управляващи в страната са настъпили преследвания на лица, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, или нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост - основания по чл. 8 от ЗУБ. Информацията от приложената справка и от различните информационни източници не сочи в С. да са регистрирани масови случаи на физическо или психическо насилие, правни, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни сами по себе си или се прилагат по дискриминационен начин, наказателно преследване или наказания, които са непропорционални или дискриминационни, да е налице отказ на съдебна защита, който се изразява в непропорционално или дискриминационно наказание, наказателно преследване или наказания за отказ да бъде отбита военна служба в случай на военни действия, действия, насочени срещу лицата по причина на техния пол или срещу деца - основания по чл. 8 от ЗУБ.

Смяната на властта не е довела до налагане или прилагане на смъртни наказания или екзекуции, или на изтезания, нечовешко или унижително отнасяне или наказание, или тежки заплахи срещу живота или личността на цивилни лица поради безогледно насилие - основания по чл. 9 от ЗУБ. Засега тенденциите за общото положение в С. са по-скоро положителни, като в тази насока са и информацията от множество общодостъпни средства за масово осведомяване.

Посочено е, че за търсещия международна закрила липсват предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут по смисъла на чл. 9, ал. 6, тъй като не е посочил член от семейството му да има предоставен хуманитарен статут в Република България.

Относно приложението на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут по други хуманитарни причини, следва да се обсъдят следните обстоятелства. Под "други причини от хуманитарен характер" по смисъла на чл. 9, ал. 8 ЗУБ се има предвид не всяка причина независимо от нейното естество. Хипотезата урежда останалите случаи, различни от изрично предвидените в ал. 1, въз основа на които да се установява същата по интензивност реална опасност от тежки посегателства срещу личността на чужденеца при завръщането му в държавата по произход. Такива твърдения не са изнесени от кандидата за закрила. Предоставянето на статут по чл. 9, ал. 8 от ЗУБ, който предвижда такава възможност с оглед други причини от хуманитарен характер, както и по причините, посочени в заключенията на Изпълнителния комитет на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците, не може да се обсъжда изолирано, а следва да се свърже с общата разпоредба на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ. Изброяването на случаите, които обосновават невъзможността на чужденеца да пребивава в държавата по произход, не е изчерпателно. Що се отнася до хуманитарните причини, с оглед на които може да се вземе решение за предоставяне на закрила в Република България съгласно чл. 9, ал. 8 от ЗУБ, те трябва да са такова естество, че да разкриват реална опасност от посегателство върху личността на чужденеца, който кандидатства за получаването на статут, които в настоящия случай по отношение търсещия международна закрила не се установяват.

Посочено е, че бежанската история обаче следва да бъде разгледана и в светлината на чл. 75, ал. 2 от ЗУБ и да бъдат преценени всички относими факти, свързани с личното положение на молителя, както в страната му на произход, така и в трета страна, в която той е пребивавал, а именно Турция. От събраната информация по време на интервютата следва да бъде взет под внимание факта, че по думите на молителя, той е живял на територията на Турция за кратък период, а към момента дори цялото му семейство - майка, баща, брат и сестра все още живеят там. Легалната дефиниция на §.1, т.9 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ определя като трета сигурна държава, държавата, различна от държавата по произход, в

която чужденецът е подал молба за международна закрила, е пребивавал и едновременно: а) няма основания да се опасява за живота или свободата си поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение; б) е защитен от връщане до територията на държава, в която съществуват условия за преследване и застрашаване на правата му; в) не е изложен на опасност от преследване или тежко посегателство, като изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; г) съществува възможност да поиска статут на бежанец и при предоставянето му да се ползва от международна закрила като бежанец; д) налице са достатъчно основания да се смята, че ще бъде допуснат до територията на тази държава.

Подчертано е, че кандидата е пребивавал на територията на Турция за кратък период от време, където е живял в безопасност, без да съществува риск за сигурността му, но и където са останали да живеят родителите му, брат му и сестра му, като през това време той не е посочил да е имал проблеми с турските власти. За молителят е съществувала законовата възможност да с регистрира пред турските служби и да легализира престоя си там, но както е видно той не го е направил. Единствената причина поради която е взел решение да напусне страната е изпитването на икономически трудности и желанието му да стигне до България където да получи международна закрила за да може да направи събиране на семейство. Следователно няма никакви основателни причини да се счита, че молителят не е бил защитен от турските власти.

Също така от справка с вх. № МД-02-30/20.01.2025г. е видно, че Република Турция е страна по Конвенцията за бежанците от 1951г. и Протокола от 1967г., като запазва географското ограничение на Конвенцията от 1951г., като по този начин запазва презаселването в трета страна като най-- предпочитаното трайно решение за бежанците, пристигнали поради събитията настъпили извън Европа. На 24 декември 2024г., в няколко изявления, министърът на вътрешните работи на Турция подчертава, че връщането на сирийци в страната им на произход трябва да бъде доброволно, безопасно, достойно и организирано. За да се осигури ефективен процес, шест активни гранични пункта работят денонощно, 7 дни в седмицата, с общ дневен капацитет за обработка от 19 000 лица, което е значително увеличение от предишния капацитет от 3020 души. При така установените факти и обстоятелства се налага изводът, че причината, поради която молителят е напуснал С. през 2024г. е съществуващата опасност от тежки посегателства срещу неговите живот и личност поради наличието на въоръжен конфликт в тази страна, тя обаче не е непосредствена, тъй като чужденецът е прекарал кратък период от живота си на територията на Турция, където е живял със своето семейство, съвсем мирно и спокойно, без да съществува риск за сигурността му. Молителят е пребивавал в Турция - държава, различна от държавата му по произход и същата (представлява „трета сигурна държава" по смисъла на §. 1, т. 9 от- Допълнителните разпоредби на

ЗУБ. Поради тези съображения за чужденеца не са налице предпоставките по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Направеното заключение се потвърждава и от решение № 247 от 3 април 2024г. на Министерски съвет на Република България, от което е видно, че Турция е приета за трета сигурна страна.

Предвид гореизложеното за кандидата не съществува реална опасност от тежки посегателства по смисъла на чл. 9, ал. 1 - 3 от ЗУБ при завръщането му в Турция. Искането за закрила и в частта за предоставяне на хуманитарен статут е неоснователно.

От така събраната информация и направените изводи следва заключението, че кандидатът за закрила - сирийски гражданин, може да се завърне в Турция и да продължи живота си там, поради което за него е неприложим принципа за забрана за връщане „non-refoulement" по чл. 4, ал. 3 от ЗУБ.

При преценката на свързаните с личното положение на чуждия гражданин и държавата му на произход, както и страната, в която е живял за кратък период - Турция, относими факти се налага извода, че искането за предоставяне на закрила е изцяло неоснователно.

Също така при преценката на настоящата молба следва да се вземе предвид положението на ненавършилото пълнолетие лице. Съгласно чл. 6а от ЗУБ, при прилагане на закона първостепенно значение има най-добрият интерес на детето. Преценката на най-добрият интерес на детето се извършва в съответствие с разпоредбите на Закона за закрила на детето. Критериите за преценката са посочени в §. 1, т. 11 от ДР на ЗУБ. Описаните функции по реда на ЗЗДет., са свързани с определянето на социален работник от отдел „Закрила на детето" с гаранция за осигуряване и съблюдаване на най-добрият интерес на детето в производството по международна закрила, поради което и в изпълнение на посочената разпоредба е определен социален работник. В представения социален доклад на Дирекция „Социално подпомагане" не се откриват преки и непосредствени рискове за физическото, психическото, нравственото, интелектуалното и социалното развитие на детето и няма данни основните му права да са нарушени. Не се откриват данни които да сочат, че връщането в родината на детето или в държавата в която пребивава семейството му в момента противоречи на висшия интерес. Съгласно Глава V, параграфи 52-79 от Общ коментар № 14 (2013) на Комитета по правата на детето върху Конвенцията на ООН за правата на детето относно най-добрият интерес на детето, публикуван през месец ноември 2014г. от Детския фонд на ООН (У.), при оценката и определянето на най- добрите интереси на детето следва да се вземат предвид следните елементи: възгледите на детето, идентичността на детето, запазването на семейната среда и поддържането на взаимоотношенията, грижата за детето и неговата закрила и безопасност, наличието на уязвимо положение, правото на детето на здравеопазване и правото на детето на образование. Съгласно Глава V, параграфи

80 и 81 от Общ коментар № 14 (2013) на Комитета по правата на детето следва да се подчертае, че основната оценка на най-добрите интереси на детето е обща оценка на всички относими елементи на тези интереси, като тежестта на всеки от тях зависи от останалите. Не всички елементи имат отношение към всеки индивидуален случай, като различните елементи могат да се разглеждат по различни начини в различните случаи. Съдържанието на всеки елемент непременно ще се различава за различните деца и случаи според вида решение и конкретните обстоятелства. Същото важи и за важността на всеки елемент в цялостната оценка. Елементите в оценката на най-добрите интереси могат да са в противоречие помежду си при разглеждане на конкретен случай и обстоятелствата по него. Запазването на семейната среда например може да е в разрез с необходимостта да се защити детето-от риска от насилие или малтретиране от родителите. При такива ситуации елементите трябва да бъдат претеглени помежду им, за да се намери решението което отговаря на най-добрите интереси на детето или децата. Посочените в Общ коментар № 14 (2013) на Комитета по правата на детето елементи, които следва да се вземат предвид при оценката на най-добрите интереси на детето, са възприети и в Практическото ръководство на Европейската служба за подкрепа в областта на убежището - ЕСПОУ (понастоящем - Агенция на Европейския съюз в областта на убежището) относно висшия интерес на детето в процедурите за предоставяне на убежище, публикувано през 2019 г., в частност в Глава 1, параграф 1.6 от ръководството.

С оглед запазване на идентичността на детето, съгласно параграф 56 от Общ коментар № 14 (2013), вземащото решението лице трябва да вземе под внимание този специфичен контекст, когато оценява и определя най-добрите интереси на детето. Надлежното съобразяване с най-добрите интереси на детето означава децата да имат достъп до културата и по възможност езика на страната и семейството, от които произхождат, както и възможността за достъп до информацията относно биологичното им семейство, в съответствие с правните и професионалните норми в съответната страна. Именно в тази връзка, предвид вече установената липса на основания за получаване на закрила по реда на ЗУБ, довел до напускането на чужденеца на страната му по произход, се установява, че висшият интерес на детето е той да продължи да живее в родното му място, или на мястото му по постоянно местожителство, за него да се полагат грижи на майчин език и той да продължи да живее в културната и/или семейна среда на страната му по произход, заедно с родителите му, с неговите близки и приятели, където ще може да комуникира и живее в обичайната му среда, да не бъде изложен на външна среда, в която за лицето е налице езикова бариера и произтичащи проблеми с комуникацията, както и много други неудобства от социален, психологичен, икономически характер, произтичащи от обстоятелството, че същият се намира извън родината му, без да е подкрепян от неговите родственици.

Въз основа на изложеното и съблюдавайки принципа за висшия интерес на детето, заложен в Конвенцията на ООН за правата на детето се установява; че за молителя не съществува риск за сигурността му на територията на обичайното му пребиваване. В хода на производството кандидатът не е изтъкнал конкретни причини свързани с благосъстоянието и социалното му развитие, които да не могат да бъдат посрещнати в страната му на произход. Връщайки се в С. или в Турция, той няма да бъде лишен от неговата идентичност и ще може да поддържа взаимоотношения с роднините си, които по думите му продължават да пребивават в Турция. В случая, предвид липсата на релевантни основания, не се откриват и обективни възпрепятстващи пречки за завръщане на сирийския гражданин в Турция при семейството му.

Във връзка с принципа на запазване на семейната среда и поддържането на взаимоотношенията е важно да се посочи параграф 58, според който, в контекста на потенциално отделяне на дете от родителите му е належащо да се извърши оценка и определяне на неговите най-добри интереси. Съгласно параграф 59, семейството е основна клетка на обществото и естествена среда за израстването и благосъстоянието на неговите членове и особено на децата (преамбюл на Конвенцията). Правото на детето живот в семейството е защитено по Конвенцията (член 16). Понятието „семејство“ трябва да се тълкува в широк смисъл, включващ биологичните родители, осиновителите и приемните родители или, ако е приложимо, роднините или общността съобразно местните обичаи (член 5). В параграф 60 се посочва, че предотвратяването на разделянето на семейството и запазването на неговото единство са важни съставни части от системата за закрила на детето и се основават на правото, предвидено в член 9, параграф 1, което изисква „детето да не бъде разделяно от родителите си против тяхната воля, освен когато [...] такова разделяне е необходимо за най- добрите интереси на детето“. Освен това детето, което е отделено от единия или от двамата си родители, има право „да поддържа лични отношения и пряк контакт с двамата си родители редовно освен ако това противоречи на най добрите интереси на детето“ (член 9, параграф 3). С особена важност в конкретния случай следва да е разгледа и съдържанието на параграф 61, съгласно който, предвид тежкото въздействие, което оказва върху детето отделянето му от един или от двамата му родители, към такова отделяне следва да се прибегва единствено като крайна мярка, например когато детето е застрашено от вреда или ако това е необходимо по други причини. Не бива да се извършва отделяне, ако има по-ненатрапчиви мерки, с които детето да бъде защитено. Преди да се прибегне до отделяне, държавата следва да представи подкрепа на родителите в поемането на техните родителски отговорности и да възстанови или да подобри способността на семейството да се грижи за детето, освен ако отделянето е необходимо с оглед защита на детето. Икономически съображения не могат да оправдаят отделянето на дете от родителите му. Именно в

тази връзка, имайки предвид, че в случая чуждият гражданин е напуснал, или е бил изпратен самостоятелно, с цел извършване на процедура, чрез която легално да доведе своето семейство, което пък продължава да пребивава без негативни последици, на мястото на обичайното им местообитание, следва да се приеме, че именно интересът в случая би следвало да е завръщане и събиране на молителя с близките му, на територията на Турция.

В конкретния случай е преценено от ответника, че висшият интерес на детето по отношение на А. А. М., отчитайки идентичността и събраната по случая информация, е той да живее в семейна среда заедно с неговите родители или родственици в държавата Турция - държава, различна от държавата му по произход която представлява „трета сигурна държава“ по смисъла на § 1, т. 9 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ. В този смисъл, вземайки предвид отсъствието на релевантни основания за предоставяне на международна закрила на молителя, постановяването на настоящото решение не само, че не би било нарушение на принципите за най-добрия интерес на детето и запазване целостта на семейството, но и не би могло да се разглежда като нарушаване на правото за зачитане на семейния живот, както е предвидено в член 8 от Европейската конвенция за правата на човека, тъй като настоящото решение се съобразява именно със положението на семейството на молителя и висшият интерес на детето.

Подчертано е, че най-добрият интерес на детето не е въведен от законодателя като задължителна предпоставка за предоставяне на хуманитарен статут в чл. 9 ЗУБ, нито е определен като условие за предоставяне на субсидиарна закрила в глава V от Директива 2011/95/ЕС, предвид „което не представлява самостоятелно и достатъчно основание за предоставяне на международна закрила, което да може законосъобразно да замени отсъствието на материално-правните предпоставки за предоставяне на “ такъв вид закрила, предвидени от българския и европейския законодатели. Според -съдебната практика на Република България трайно застъпено в практиката на Съда на ЕС (СЕС) схващане, международна закрила по Директива 2011/95/ЕС трябва да се предоставя на всеки гражданин на трета държава и всяко лице без гражданство, който или което е изложено на реална опасност от тежки посегателства по смисъла на чл. 15 от посочената директива, която не предвижда да се предоставя хуманитарен статут на други граждани на трета държава или лица без гражданство, извън посочените в чл. 15 от директивата (както е посочено в решение от 04.10.2018г. по дело C-652/16, т. 47 и т. 48). Следва да се посочи и че разпоредбата на чл. 3 от Директива 2011/95/ЕС позволява на държавите членки да въвеждат или да запазват по-благоприятни стандарти за определяне на дадено лице, като лице, отговарящо на условията за субсидиарна закрила, както и за определяне на съдържанието на международната закрила, но само доколкото тези стандарти са съвместими с горепосочената директива, при което са забранени стандартите, при които е възможно признаване на статут на

субсидарна закрила на граждани на трети страни или лица без гражданство, намиращи се в положения, напълно лишени от връзка с логиката на международната закрила, (за справка - Решение на СЕС от 09.11.2021 г. по дело С-91/2020, т. 38 и т. 40; Решение на СЕС от 04.10.2018 г. по дело С-652/16, т. 71). В случая не са налице и предпоставки по чл. 9, ал. 8 от ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут, за законосъобразното приложение на който не е достатъчно да се обсъди и прецени най-добрия интерес на детето.

Под „други причини от хуманитарен характер" по смисъла на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ се има предвид не всяка причина, независимо от нейното естество, а се визират останалите случаи, различни от изрично предвидените в ал. 1 на чл. 9 ЗУБ, въз основа на които може да се установява същата по интензивност реална опасност от тежки посегателства срещу личността на чужденеца при завръщането му в държавата по произход. Тези причини обаче следва да са такива, че да разкриват реален риск от посегателства върху личността на чужденеца при завръщането му в страната (в този смисъл е Решение № 3015/31.03.2022г. по адм. дело № 8672/2022г., Решение № 12077/25.11.2021г. по адм. дело № 7894/2021г., Решение № 11784/18.11.2021г. по адм. дело № 8044/2021г.). Обсъждането на най-добрия интерес на детето не може да замести липсата на установени други причини от хуманитарен характер по смисъла на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ. Обратното би довело до заобикаляне на закона, тъй като би разширило кръга на допустимите за предоставяне на международна закрила лица извън кръга на тези, по отношение на които са установени предвидените от законодателя предпоставки по чл. 9 ЗУБ.

С оглед изложеното в цялост е отхвърлена молбата за закрила.

В съдебното производство е представено актуална справка от 19.05.2025г. на л.78, както и справка от 03.04.2025г. л.80, също така от пълномощника на оспорващия данни за състоянието на човешките права в С., което касае обаче 2024г. и предимно режима на Б. А.- л.83.

Представен е на л.138 социален доклад от Агенцията за социално подпомагане от 16.04.2025г., видно от който деца над 10г. в С. биват мобилизирани, поради което има риск от живота на кандидата и се предлага да остане в РБ.

От ПРАВНА СТРАНА СЪДЪТ НАМИРА СЛЕДНОТО:

Ответникът по чл.75 от ЗУБ е компетентен орган да се произнесе по молбата за закрила, поради което е постановил валиден индивидуален административен акт. Не се споделя твърдението в жалбата за липса на компетентност. Този въпрос не е уреден с МН акт, съответната директива, която се цитира в жалбата, а с вътрешно-правна норма. В ЗУБ е посочено кой е надлежен орган. При наличието на непълнолетен са визирани и становища на Дирекция „Социално подпомагане“, които са налични по делото, те са именно изготвени от лица с компетенции в областта на защитата правата на децата. Друг е въпроса, че не са задължителни и имат по-скоро формален характер.

В производството не са допуснати процесуални нарушения вкл. съществени такива. С кандидата е проведено интервю на разбираем за него език и в присъствието на адвокат. В действителност не е взел участие представител на ДСП, но е предоставено становище- възможност, регламентирана в закона за закрила на детето, поради което няма процесуално нарушение вкл. съществено такова.

По същество жалбата е неоснователна. Обстоятелствата правилно са преценени като такива, сред които липсва основанията както за закрила по чл.8, така и по чл.9 от ЗУБ. Видно от споделеното –няма конкретна причина за напускане на страната по произход. Лицето споделя общо, че това е решение на цялото му семейство. Не се твърди да има преследване, няма и такова по причина на раса, религия, националност и т.н. основания, посочени в ЗУБ. Правилно е констатирано, че по отношение на лицето не е установено да е упражнявано каквото и да е насилие, не е бил задържан, призоваван, съден. Няма и риск от бъдещо преследване на посочените по-горе основания, фиксирани в чл.8 от ЗУБ, поради което обосновано е отказано предоставянето на бежански статут.

Касателно изводите за липса на основания за предоставяне на хуманитарен статут –съдът също ги споделя, тъй като са подробно изложени в оспореното решение. Няма реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, нечовешко отношение и т.н.. Ответникът е анализирал подробно представената справка, която касае променения режим. Видно от интервюто лицето и семейството му искат и търсят сигурност. Обосновано е маркирано, че все още има ситуация на несигурност, но не може да се твърди, че в страната по произход има безогледно насилие следствие от вътрешен въоръжен конфликт. Визирано е, че тенденциите за развитие са по-скоро положителни.

В тази връзка съдът следва да обсъди последната справка – от 19.05.2025г., видно от която от 18.02.2025г. е взето решение с участието на Сирийските демократични сили /ръководени от кюрдите/ и сирийския демократичен съвет, както и правителството за интегриране на военни сили в гражданските институции с цел мирно интегриране вкл. улесняване на завръщането на сирийските арабски бежанци и предлагането им на подходящи условия за живот. Сочи се, че новите управляващи са подложени на натиск от 3. да формират правителство с участие на различни етнически и религиозни общности. Считано към 08.05.2025г. по данни на ВКБООН около 481 730 сирийци са преминали обратно в С. от съдебни държави, също над 1 190 000има вътрешно разселени. Направен е извода, че това нещо е показател, че самите сирийци вярват в подобреното на ситуацията. От друга страна хуманитарните мисии продължават с цел подпомагане на населението вкл.и насока представяне на психологическа помощ. Посочено е изявлението на Президента на САЩ, че ще отпаднат санкциите срещу С., за да може страната да продължи развитието си.

Следователно от последната справка не може да се направи извода, че положението в страната е такова, че живота на лицето е застрашен или здравето му. Съобразени са проблемите и са начертани пътища за преодоляването им. Полагат се усилия от правителството в тази насока. Следва да се подчертае, че на съда от депозираната справка по адм.дело №1122/25 на състава му е служебно известно, че временният президент от м.март е направил изявление, че обещава да потърси отговорност на всеки замесен в нараняване на цивилни. Също на 02 март 2025г. сирийското президентство прави изявление, че формира седемчленен комитет за изготвяне на конституционна харта. Видно е, че има стремеж към възстановяване на институциите след падането на режима. Целта е да се подготви правната рамка.

Също така, видно от справката от м.02.2025г. /служебно известна на съда от дело №12929/24г., по което е докладчик/, има данни за несигурна обстановка, тъй като 60 въоръжени групи включително ИД представляват постоянна заплаха за териториалната цялост на С. и за сложна хуманитарната ситуация, но както се подчерта от последната справка – са начертани насоки за интеграция на отделните общности и намаляване на насилието. Не може да се направи извода, че има вътрешен въоръжен конфликт и безогледно насилие, при което самото присъствие на лицето би застрашило неговия живот и цялост.

Съдът е наясно със становището от м.01.2025г. на ВКБООН /също служебно известно/, че липсват достатъчно сигурни източници, за да се направи извода за реалната ситуация в страната по произход, но не споделя препоръката да се уважават молбите за закрила, тъй като се касае за динамични процеси, което е видно и последната справка. Наличието на основания към кандидата следва да бъде конкретно установено, за да получи закрила.

Правилно при постановяване на решението – ответникът е отчел най-добрия интерес на детето съобразно Конвенцията за защита на детето. В тази връзка са изложени пространствени мотиви, които напълно се споделят. Обобщено казано - интересът изисква да се отчете средата, където се намира детето, езика, традициите, приятели, външни фактори на влияние и т.н. В тази връзка следва да се подчертае, че семейството на кандидата по икономически причини е взело решение без конкретна причина, основание за закрила, да напусне С.. Причината да не учи и да напусне страната - не се държи на внезапно и инцидентно събитие, а на фактори с дълготрайно влияние. Няма причина, свързана и с това, че е заплашено от мобилизиране. Правилно е отчетено, че в тази насока липсват каквито и да е данни. Отделно след падането на режима на А., ответникът е маркирал, че обстановката е променена. Дори и евентуално да съществува възможност чужденецът да бъде призван за военна служба, съгласно Глава V, § 167-168 от Наръчника по процедури и -критерии за определяне на статут на бежанец на ВКБООН, „в страни, където военната служба е задължителна, неизпълнението на това задължение често е наказуемо по закон. Наказанието в различните страни е

различно и обикновено не се счита за преследване. лице, което е дезертирало или избягало от военна служба просто поради неприязън към военната служба или от страх от сражения, не е бежанец“. Изтъкнатия мотив в становището на ДСП, че децата над 10 години в С. биват мобилизирани – е несъстоятелен. Самият кандидат от 10 годишната си възраст до напускане на страната - не е бил търсен. Следва да се допълни, че от кандидата и семейството му е изключена възможността за промяната на местоживеенето в друг район по тяхно решение, както и понастоящем семейството се намира в Турция. Напълно се споделят изложените от ответника съображения – за трета сигурна държава. Всичко изложено обосновава правилната констатацията на ответника, че не се касае за бежанец, а за мигрант.

На последно място трябва да се подчертае, че е трайна практиката на ВАС да не се уважават молбите именно, защото в С. няма нито въоръжен конфликт, нито безогледно насилие, а лицата търсещи закрила по –скоро са икономически мигранти. В този смисъл е решение №5451 от 27.05.2025г. по адм.дело №3838/2025г. на ВАС I о., в което конкретно е визирано, че представените справка са по-актуални от становището на ВКБООН от м.12.2024г., от които е видно, че много сирийци се завръщат в страната си, има широка мрежа от услуги, заявки на властта за отговорност при насилие над цивилни лица и т.н..

С оглед изложеното жалбата като неоснователна следва да се отхвърли.

Водим Съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на А. А. М. ЛНЧ [ЕГН], гражданин на С., срещу Решение №1614 от 12.02.2025г. на Председателя на ДАБ, с което е отказано да му се предостави бежански статут и хуманитарен статут.

Решението може да се обжалва с касационна жалба до ВАС, депозирана чрез АССГ в 14-дневен срок от съобщаването му. Преписи на страните.

Съдия: